

KAISA HAATANEN

MEIKKIPUSSIN POHJALTA

JOHNNY
Kniga

KAISA HAATANEN

MEIKKIPUSSIN
POHJALTA

JOHNNY
Kniga

Copyright © Kaisa Haatanen

Ulkoasu: Maria Mitrunen

Johnny Kniga Kustannus,
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

www.kirja.fi

www.johnnykniga.fi

ISBN 978-951-0-40687-8

Painettu EU:ssa.

HAVAHTUMINEN

On loppukesän aamuyö. Linnut laulavat, aurinko on jo nousemassa. Tulee kaunis päivä. Katselen vieressäni nukkuvaa miestä. Pidän hänestä aika lailla. Olen tuntenut hänet jo kauan, mutta vasta pari viikkoa sitten päädyimme sänkyyn. Mies näyttää hyvältä nukkuessaankin. Hän on älykäs ja hauska. Seksi oli loistavaa, sovimme yhteen täydellisesti.

KRRRRHHHHHRAAAAAAH, kuuluu vierestäni, perään tyytyvästä maiskuttelua, ja pääni nousee taas pystyyn. Ei herran jumala, ajattelen. Onko tämä todella sen arvoista? Jo neljäs peräkkäinen valvottu yö kuunnellen tuota helvetinkonetta. En kestä, en kestä, en kestä.

Muutaman tunnin päästä syömme aamiaista, hymyilen nätisti. Hesari minulla, Husis hänellä. Haukottelen lehden takana. Silmiä kirveltää.

Mies tekee lähtöä, suutelee pitkään ja perusteellisesti. Hetkeksi unohtan valvotut yöt ja ajattelen vain, että illalla

tapaamme taas. Kun ulko-ovi kolahtaa kiinni, makaan jo sängyssä. On hiljaista, ihanan hiljaista. Viisi minuuttia, ja olen unessa.

Tämä ei voi jatkua näin, ajattelen iltapäivällä herättyäni. En minä voi valvoa joka yötä. Unilääkkeet eivät auta. Mies on ihana, ihan napakymppi. Mutta kuorsaus on sietämätöntä. On käyty lääkärissä, hän kertoo, on leikattu polyypit. Yäk.

Korjailen sohvatyynyjä oikeaan asentoon. Joisin piimää, mutta tiskipöydällä on tyhjä tölkki. Pesen koneellisen valkopyykin, mutta tunnin päästä ripustelen ullakolla kuivumaan vaaleansinisiä lakanoita. Mies on näköjään pudottanut huomaavaisesti eiliset kalsarinsa pesukoneeseen.

Olen hirveä raukkis ja pakenen illalla leffaan. En vastaa puhelimeen. Tekstaan: On vähän kiire, sori, palataan, muisk.

Sunnuntai-iltana olen valmis tekemään kypsän aikuisesti tekstaribänät. Selitän jotakin sekavaa vanhaan tuttuun tyyliin se-ei-johdu-sinusta-vaan-minusta ja jatkan vielä yhtä tutulla ajoitus-ei-ole-oikea-vaikka-sinä-olet-aivan-ihana-vedolla. Mutta oikeasti haluan vain olla rauhassa. En minä halua seurustella kenenkään kanssa. En minä halua valvoa kenenkään takia!

Pari viikkoa myöhemmin alan ihmetellä, että mitäs tässä nyt oikein tulikaan tehtyä. Tätäkö minä halusin? Tätäkö minä haluan? Hänhän oli unelmieni mies. Mikä minua vaivaa? Miten minusta on tullut näin kärsimätön? Enhän minä ole koskaan ollut sellainen nainen, joka etsii täydellistä miestä,

sellaista jota ei ole olemassakaan. Onko nyt sittenkin kyse ”ajoituksesta”; eikä se olekaan pelkkää latteaa bänäsanaa?

Olenko minä muuttunut? Täytän parin vuoden päästä viisikymmentä. Tietysti olen muuttunut, mutta enkö minä enää halua ollenkaan samoja asioita kun ennen? Ovatko valkeat puhtaat lakanat minulle tärkeämpiä kuin parisuhde hyvän, älykkään ja komean (ja varakkaan) miehen kanssa? Mietin, olenko tullut hulluksi. Asiat ympärilläni ovat muutenkin jotenkin toisin kuin ennen.

Aamuisin tympii lähteä töihin. Työ kustannuspäällikkönä on siinä mielessä hienoa, että päivät eivät todellakaan ole samanlaisia keskenään. Mutta viime aikoina ne ovat alkaneet tuntua siltä. Jokainen uusi käsikirjoitus tuntuu siltä kuin olisin lukenut sen jo sataan kertaan. Pomoni tuntuu päivä päivältä pöljemmältä. Tiedän että hän ei ole. Asiakkaat tuntuvat kuukausi kuukaudelta hankalammilta. Tiedän että he eivät ole. Odotan vain että kello tulee viisi. Viitenä päivänä viikossa odotan vain että kello tulee viisi.

Vanhempani ovat vanhentuneet. Isällä on kaikki mahdolliset ikään, geneihin ja elintasoon liittyvät sairaudet. Olen jo monta kuukautta yrittänyt sopeutua siihen ajatukseen, että hänelle voi sattua mitä tahansa milloin vain. Tai tuo on kiertoilmaus: hän voi kuolla milloin vain. Olen alkanut käyttää typerä kiertoilmauksia! Sekin vielä.

Yritän olla vanhemmilleni niin paljon avuksi kuin suinkin. Minulla kun on perheen ainoa ajokortti, ja kun ei ole

omaa perhettä, on tietysti rajattomasti aikaa auttaa. Olen perinyt heidän näkyvimvät ominaisuutensa, jotka ovat keskenään hyvin erilaiset. Osaan olla hapan ja ylimielinen, kuten isä. Osaan olla ahne ja ailahteleva, kuten äiti. Pidän itseäni hauskana ja älykkäänä, kuten he molemmat. Itseään, siis!

Minua viisi vuotta nuorempi veljeni, Veli, on kuin peilikuvani mutta kuin peilitalossa tai kauhuelokuvassa. Muistutamme paljon toisiamme, mutta olemme sekasotkuversioita toisistamme. Minä haluan olla hyödyllinen, Veli ei siitä niin välitä. Veli on vanhapoika ja minä olen vanhapiika, mistä syytämme tietenkin vanhempiamme. Fiksuudestamme huolimatta olemme jämähtäneet vanhempiemme lapsiksi. Laskemme siitä leikkiä, ihan tosissamme. Viihdymme hyvin keskenämme, mutta viime aikoina siihenkin on tullut uusia säröjä. Kun aikuiset uhmaiässä, koko perhe.

Minä eroan meistä muista siinä suhteessa, että minulla on paljon ystäviä. Haluaisin viettää enemmän aikaa ystäväni kanssa! Haluaisin nauraa ja kälättää, matkustaa ja törsätä! Ja sitten olla rauhassa yksin, kun haluan. En viitsisi mennä töihin, en halua valvoa öitä kuorsausta kuunnellen, haluan nukkua valkoisissa lakanoissa, haluaisin sanoa isälle, että haista sinä paska ja keitä itse kaakaosi.

Taidan tarvita miettimisaikaa. Eläkeläisistä ja Velistä en pääse eroon (enkä haluaisikaan), mutta elämässäni on yksi asia, josta voin aivan mainiosti pitää tauon ja ottaa siihenkin kaivattua etäisyyttä: työ. Vuorotteluvapaasysteemiä ei ole vielä purettu sillä tavalla kuin sille kuitenkin pian käy, ja olen

ollut töissä yhtäjaksoisesti ilman taukoa kaksikymmentäkuusi vuotta. Kun tajuan tämän, ainakin yksi asia alkaa näyttää kristallinkirkkaalta. Minun on päästävä pois töistä joksikin aikaa.

En ole koskaan ehtinyt pysähtyä miettimään, kuka minä olen ja mistä tulen ja miksi olen tällainen. Teen nopean päätöksen, jota päätän olla katumatta. Jään virkavapaalle seuraavan vuoden alusta. Koko vuodeksi.

Kustannusalalla kaikki tietävät, mitä tarkoitetaan terapia- kirjoittamisella. Sellaisia käsikirjoituksia tulee kustantamoihin koko ajan. Niitä lähettävät ihmiset, jotka eivät osaa erottaa omaa nysväilyään ja yleisesti kiinnostavaa tekstiä. Aion kirjoittaa suruttomasti nysväilytekstiä, sillä kukaan muu ei tule lukemaan sitä. Aion paasata pidäkkeettä kuvitteelliselle lukijalle, joka ei lue tekstiäni. Kuka minun tekstiäni edes haluaisi lukea.

Keksin idean: virkavapaavuoteni lopussa panen kirjoittamani jutut aakkosjärjestykseen. Jospa se toimisi niin kuin jokin höhlä koodi ja tekstit muodostaisivat elämästäni tajuttavan kokonaisuuden! Tämä naurattaa.

Enhän kuitenkaan aio valaistua, alkaa joogata ja muuttaa Intiaan elämäni rakkauden perässä. Tai Äiti Amman. Tai alkaa opiskella lähihoitajaksi. Tai kääntyä körttiläiseksi. Haluan vain tietää enemmän itsestäni, Tytti Karakoskesta.

AIKUISUUS

Onneksi aikuisuuden käsite on muuttunut. Ei tarvitse kasvaa aikuiseksi siten kuin meidän vanhempamme kai useimmiten kasvoivat. Vastuu ja sen sellaiset asiat ovat ihan toinen juttu, sitä en nyt tarkoita ollenkaan. Hössötys ja tyhjänauraminen sallitaan yleisesti. Kukaan ei enää muista, miten se yksi sananlasku tyhjänaurajien kurjasta kohtalosta meni. En minäkään. Rokkia saa renkuttaa vapaasti koko ikänsä. Huono huumori on usein hyvää huumoria. Maailma on vapaampi ja sallivampi, eikä meistä moniakaan kiinnosta, mitä toiset ajattelevat.

En tietenkään silti suosittelen ikätoverittarille napapaitoja. Leggingsien (sallitut) päälle on pantava takapuolen päälle ulottuva vaate. Nännit jemmaan yleisöltä, kiitos. Korut saavat olla yliampuvat mutta eivät mielellään saa ampuu yli. Korkokenkiä saavat kaikki käyttää, mutta niillä pitää osata kävellä. Pääsääntö on, että vapautta on enemmän

kuin ennen. Ei sentään liiaksi: EI LEOPARDIKUVIOITA AIKUISELLE NAISELLE.

Koska aikuisuuden käsite on muuttunut, minäkin voin halutessani kaivaa Guns'n'Rosesin keikkapaidan 80-luvulta – toki aidon, olin keikalla – ja panna sen vaikka töihin päälle. Voin halutessani pukeutua tietysti viisikymppisestäikin. Mutta ei ole pakko! Ikä on tuonut – jos hyvin on käynyt – tilannetajua, ja sen mukaan mennään.

Aikuisuus näkyy uudesta vapaudesta huolimatta usein juuri vaatteista. Se on tietenkin vain pintaa. Kuvio ei ole missään tapauksessa yksinkertainen. Aikuisella on yhtä aikaa paljon palloja ilmassa, kuten sanotaan. Myös lapsettomalla vanhallaapiialla, itsellisellä. Haasteisiin on vastattava. Luottamus on ansaittava. Välttämätön vastuu on otettava, vaikka sitten vain itsestään. Asialliset hommat on hoidettava, muuten saa olla kuin Ellun kana. Siinä sananlasku, joka sopii tähän aikaan!

Mutta kyllä viisikymmentä on silti uusi kolmekymmentä, hyvinä päivinä kaksikymmentä ja parhaina kukaan ei mieti mikä. Ja seitsemänkymmentä on uusi viisikymmentä, muistuttaa äiti. Kiusallisen usein olen hänen kanssaan samanikäinen, mutta mikäs siinä. Kyllä meillä juttua riittää.

ALKU

Oli varmaan jokin vaihe tai tapahtuma, jonka jälkeen asiat muuttuivat mutkikkaiksi ja hankaliksi, tai ainakin erilaisiksi. Tämä on työhypoteesini. Mistä muutos alkoi?

Muutama vuosi sitten kompastelin kevään aikana kahdesti ja kyynärpääni piti rakentaa kokonaan uusiksi. Oliko se jo tiedostamaton hätähuuto? Olin miltei koko kevään sairauslomalla, mitä nyt luin käsikirjoituksia kotona käsi erilaisissa paketeissa. Voi olla, että tuo kevät olikin elimistön tai kohtalon tai minkä lie ensimmäinen varoitus. Jos uskoin sellaiseen.

Ensin kaaduon maaliskuussa talven viimeisillä liukkailla, kotiovella. Vasen kyynärpää edellä ulko-oven metalliralliin. Se sattui hyvin, hyvin, hyvin paljon, ja kun yritin hapuilla kyynärpään terävää osaa, luuta ei löytynyt. Sairaalassa lääkärit rakensivat titaanista ja orgaanisesta keinoluusta – en halua tietää mitä se on – uuden kyynärpään, ja se vaikutti

hyvältä. Särkylääkkeet useimmiten toimivat, mikä oli mai-
niota, mutta oli sietämätöntä röhnöttää kuusi viikkoa ko-
tona yksin ja yrittää leikata tomaattia. Ja muistuttaa itseään
koko ajan, että onneksi se oli vasen, onneksi se oli vasen.

Kovaa työtä oli myös pitää tarmokas äiti loitolla. Yri-
tin alussa olla itsenäinen tyyliin jätä-ostokassi-oven-ulko-
puolelle-kiitos-paljon. Opin kuitenkin pian huomaamaan
tilanteessa myös hyödyn ja annoin äidin lopulta pestä lattiat
ja ikkunat ja hoitaa pakolliset kodin askareet. Äidin tiska-
tessa sattui kyllä turhan monta haveria – se nainen on kyl-
lä ”maailman suurin pudottaja” – ja kun jaoin chippendale-
sohvaltani nyrpeänä kodinhoito-ohjeita, ei äiti-tytärsuhde
lapsen vakavasta traumasta huolimatta ollut aina lämpimim-
millään. Häkkälästä selvittiin silti, ei repiviä riitoja, ja pää-
sin lopulta takaisin töihin.

Mutta mitä. Kahden kuukauden päästä oli jo pikku-
kenkäkevät ja uskaltauduin koroissa asiakaspalaveriin. Yksi
vieno horjahdus, jonka kiireesti korjasin – tietysti sillä va-
semmalla kädellä. Kuulin napsahduksen, kun titaanosaan
kiinnitetyt käsivarren jänteet katkesivat. Sitä kipua ei pysty
selittämään, ehkä se on kipuasteikossa jossakin alapääsyn-
nytyksen kieppeillä, en tiedä koska en ole synnyttänyt. Ko-
keneesti kuitenkin huomasin, että vasemman käden allin
kohdalla ei ollut muuta kuin se alli – ei esimerkiksi jänteitä.

Taas oli edessä leikkaus ja toiset kuusi viikkoa kotona.
Aloin jo olla joko apaattinen tai kiukkuinen. Koko käsi oli
yhtä arpea ja tikkejä. Kynnärvarsi oli kipsattu tällä kertaa

toipumaan rehtiin natsitervehdysasentoon. Luojan kiitos siihen pantiin toispuolinen irtokipsi, eli en kokonaan seonnut kutinaan ja siihen kirottuun asentoon, joka nukkumista yrittäessä oli aivan sietämätön. Tomaattien leikkaaminen ei helpottunut. Välillä vain itkin.

Ehkä tuo kevät tosiaan oli vaikeiden vuosien alku. Sosiaalinen elämäni kutistui nollaan, mutta ennen kaikkea putoisin työrutiineista. Käsikirjoituksia tietysti luin koko ajan ja tein pari näpsäkkää lisäystä vuoden kustannusohjelmaan. Mutta rutiinit – nuo työelämän suuret helpottimet – katosivat. Siinä missä yksin oleminen oli aina ollut minusta mukavaa, ymmärsin nyt konkreettisesti miten yksin oleminen ja yksinäisyys eroavat, koska tunsin oloni yksinäiseksi. Surkeaksi. Äidin hellittämättömät invaasiot tuntuivat hyvältä.

Jälkimmäinen sairaalareissukaan ei ollut yhtä levollinen kuin ensimmäinen. Minusta sairaalassa on periaatteessa ihan mukavaa; tarpeet tyydytetään kun nappia painaa. Tilanpuutteen takia jouduin lastenosastolle, ja se ei ole hyvä paikka aikuiselle. Hoitajat olivat kyllä herttaisia ja lapsi-orientoituneita, mutta pian sen jälkeen kun minut oli tuotu heräämöstä osastolle – yhä täysin tillin tallin – sain paniikki-kohtauksen. Hirveää.

Terhakka hoitajatyttö repäisi sänkyyni verhon auki ja lykkäsi eteeni aurinkoisen pikkupojan, jonka sormet ja varpaat olivat kasvaneet yhteen, vesipääkin raukalla taisi olla. Hoitajalla oli päässään kimaltavat tähtisarvet ja kaulassa kymmenen vaaleanvihreää lasihelmikoruja. ”Tämä ei

ole hallusinaatiota, hihhihih, sano Mirolle että hei hei!” No hei hei, tärising minä, ja hoitaja ja Miro jatkoivat tervehdyskierrostaan. Kymmenen minuutin kuluttua huomasin hikoilleeni lakanat läpimäriksi ja jääkylmiksi. Kaikkia nappeja paineltuani sain normaalin hoitajan paikalle ja sopersin:

”Onkohan tämä sellainen paniikkikohtaus, tuntuu jotenkin siltä, hikeäkin pukkaa aika paljon nyt.” Normaali hoitaja vastasi lempeästi, että kyllä tosiaan näyttäisi olevan, ja sain sitten jonkinmoisia norsujen nukutuslääkkeitä ja jysähdin autuaaseen uneen.

Kun nyt itseterapointimielessä palaan tuohon kipuilun kevääseen, vahvistuu väkisinkin tunne, että se oli alkua jollekin mutta en tiedä mille. Nämä kaksi sairaalakertaa olivat ensimmäiseni. Niin hyvä onni minulla on ollut. Jos yritän olla viisas ja siinä sivussa vähän jylhäkin, nuo reissut olivat muistutuksia kuolevaisuudestani: mitä tahansa voi sattua milloin vain. Ehkä aloin muuttua tuona keväänä johonkin suuntaan.

BANAANIKÄRPÄSET

Jos nainen kiintyy banaanikärpäsiin, on sekin tietyllä tapaa hätähuuto. Mutta jos naisella on astma, vaihtoehdot kotieläinten hellimiseen ovat heikot. Vaikka nainen ei varsinaisesti haluakaan kotieläimiä eikä missään olosuhteissa voi myöntää pitävänsä hyönteisistä noin yleensä, ovat banaanikärpäset helppoja lemmikkejä. Ne osaavat pitää itsestään huolen. Ei tarvitse ulkoiluttaa. Syövät kai samaa ruokaa kuin minäkin. Ei tarvitse leikityttää.

Banaanikärpäset on mahdollista opettaa myös jääkaappiolosuhteisiin. Jos nainen sattuu yöllä käymään jääkaapilla, sieltä lentää horteinen pikku ystävä yhtä tokkurassa kuin nainen itse, pimeään yöhön toveriksi. Suurine silmineen se tulee suoraan kohti – jos oikein pinnistelee, sehän on melkein yhtä suloinen kuin kissanpentu! Etenkin, jos on illalla ottanut nukahtamislääkkeen. Vain silittää ei voi.

Mutta kyllä banaanikärpäsiä voi olla liikaakin. Ja siihen ei sitten auta mikään, ei mikään. Sosiaalinen ja tavallinen

media tarjoavat lämpimien ja pitkien nykyisyksien aikana vinkiksi jos jonkinmoista tötteröä tai viinietikkaa ja joka sortin viinasta kärpästen vokotteluun ja loppuratkaisuun, mutta sitä ei tule, loppuratkaisua.

Eivätkä banaanikärpäset suinkaan lisäänty vain hedelmissä ja ruuanjätteissä. Ne parveilevat ihan selvästi ilmastointiputkissa, sillä minun keittiöni on aina siisti. Vuorokaudeksi ne saa elokuussakin eliminoitua, mutta siihen auttaa vain ja ainoastaan pölynimuri.

On toimittava rivakasti: Imurista tulee ottaa kaikki suuttimet pois, jätetään vain pelkkä putki. Putki asetetaan oikeaan kainaloon (oikeakätiset), ja sitten napsitaan pikkuystävät yksitellen tuonpuoleiseen. Imurihomma vaatii jonkin sortin primäärikohtauksen, joka tyypillisimmillään syntyy, kun aamulla raahautuu keittiön tuntumaan nielaiseen kourallisen erilaisia vitamiineja (tai ehkä verenpainelääkettä), eikä purkkeja ole edes löytää kärpäsparven keskeltä. Sitten kaivetaan reippaasti esiin imuri, otetaan oikeaoppinen tukeva haara-asento ja asetetaan putki kainaloon. Oikea käsi on putkella alempana ja vasen lähempänä putken suuta. Rambo, ehkä muistatte hänet. Havaintoni mukaan tämä aamutoimi on tyydyttävintä alasti. Silloin on jotenkin yhteydessä luontoon, ehkä itsekin vähän kuin Äiti Maa, joka jostakin syystä on tulistunut lapsiinsa, kissanpentuihinsa, banaanikärpäsiin.

Terapeuttisessa mielessä imurointimetsästyksen on äärimmäisen, siis ää-rim-mäi-sen tehokasta, jos käyttää hiukan mielikuvitusta ja palaa menneisyyden huonoihin hetkiin,

niihin joista on vaikea päästää irti. Niihin jotka palaavat öisin mieleen.

”Sinä pieni banaanikärpäsen räpiskä, joka hakkaat pikku päätäsi jatkuvasti samaan kohtaan seinää, vaikka ovi on kolmen sentin päässä. Muistatko alentuvan hymysi: ’Eivät sinun asiakassuhteesi ole sinun asiakassuhteitasi, ne ovat firman asiakassuhteita!’” Swup!

”Onneksi sinä osaat ottaa elämän pikku hankaluudet noin hauskasti ja itseironisesti!” Swup!

”Ootko koskaan ajatellut, että ihmiset voivat pitää sinua tyhmänä, kun puhut niin paljon meikeistä ja käsilaukuista?” Swuppppp!

”Tähän neljä kuukautta sitten ilmestyneeseen kirjaan jäi 61 lyöntivirhettä, tarkistutin sen varta vasten oikolukijalla!” Swuppppp!

Jos tällainen murhaajan julmuus kaduttaa seuraavana aamuna, niin eipä hätää, pikku ystäviä on taas paikalla uusi leegio. Mutta kyllä yksittäinen banaanikärpänen ilahduttaa suuresti esimerkiksi joulukuussa, ei sitä voi ajatella muuten kuin lämpimästi.

Ensimmäinen pääsääntö banaanikärpäsasioissa: Punaviinilasiin on aina kurkistettava ennen kuin siitä kulauttaa. En voi tätä kyllin painottaa.

Toinen pääsääntö: Älä aloita ensi syksynä Facebookissa banaanikärpäskeskustelua äläkä osallistu niihin toistenkaan seinillä. Muista tämä myös helmikuussa Runebergin torttujen kosteusasiassa!

CHIPPENDALE-KALUSTO

Ei yhteyttä samannimiseen äärimmäisen karkeaan tanssiryhmään, jota ei koulutettu aikuinen nainen voi mitenkään hyväksyä. Ei mitenkään. Se vain ei ole sensuellia.

Mummo kuoli 1970-luvun lopussa. Hän osti 60–70-lukujen taitteessa chippendale-kaluston, sohvan, kaksi nojatuolia ja pöydän, ja kirjoitti päiväkirjaansa selvin sanoin, että kalusto kuuluu sitten pojantyttärelleni Tytille. Yli kaksikymmentä vuotta minun piti kalustoa anella ennen kuin äiti kyllästyi siihen ja osti eläkeläisten kotiin mukavammat huonekalut. Velin elämän suurin urheilusuoritus oli saada ne nuoren apumiehen kanssa hissittömän kotitaloni neljanteen kerrokseen. Mutta voi miten olen kalustoani rakastanutkin! Mummo arvostaisi, jos tietäisi.

En olekaan hankkinut kotiini mitään muuta uutta kuin sängyn ja kirjahyllyt; kaikki muu on isovanhemmilta. Aaltolaisen puhtaitten linjojen ystävät täällä aina nieleskelevät,

mutta etenkin näin itsellisenä naisena lämmittää ajatus siitä, että tällaiset lipastot, pöydät sun muut päätyvät näin arvostavaan kotiin. Chippendalet ovat vieläpä verhoilultaan kullanväristä plyysiä. Ihanaa! Vielä joskus järjestän *one of my famous candlelight supperin*, vaikka minulla ei sentään ole Royal Doulton -astiasia *with light blue periwinkles*. Wedgwoodia kyllä on! Mielestäni Wedgwood on huomattavasti tyylikkäämpää kuin Royal Doulton.

Sohvakalustossani viehättää sen henkilöhistorian ja kau-
neuden lisäksi se historiallinen tosiasia, että chippendalet
olivat ensimmäiset sarjatuotantoon suunnitellut ”tyylihuo-
nekalut”. Niitä myytiin 1800-luvulla niin sanotuilla mai-
noksilla. Vanhat mainokset ovat ihania, sen tietävät kaikki.
Historia ihan pienimuotoisenakin on minusta hauskaa.

Koen tämän nimenomaisen myöhäistuotantoon (1970-
luku) kuuluvan kalustesarjan vahvasti osaksi identiteettiä-
ni. Chippendale-sohva on parantanut elämäni laatua hu-
omattavasti.

Ikävä kyllä sohvan vieraspaikalla törröttää tällä hetkellä
paksua teräsvieteriä noin kymmenen senttiä. Edessä on siis
kallis visiitti verhoojalle. Syytän vieterinpätkästä viimeisin-
tä miesystäväni, sillä se oli hänen paikkansa. Hänellä oli
ehkä hiukan luisevat pakarat. Hiukan mietityttää, missä vai-
heessa teräsvieteri pompahti näkyviin; istuiko se onneton
vieterin päällä. Ei se ainakaan koskaan valittanut.

Elämänkokemuksen tuoma neuvo: Jos sinulta on pois-
tettu kohtu ja sen seurauksena ilmenee ajoittaista virtsan-

karkailua, kannattaa omalle chippendale-vakiopaikalleen asettaa sohvan väriin sopiva parveketuolin tyyny. Sen on syytä olla konepestävä. Leikkaa saksilla pois parveketuolityynyjen nauhat, jotta ne eivät kutita ikävästi pakaroiden välissä.

**SALAVTISAS
VIIHDEROMAANI
AIKUISILLE
NAISILLE**

JOHNNY
Kniga

9 789510 406878
84.2 ISBN 978-951-0-40687-8

#kirja

WWW.KIRJA.FI